

Глава 35 ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ ПРО ПРАВО ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

Стаття 418. Поняття права інтелектуальної власності

1. Право інтелектуальної власності — це право особи на результат інтелектуальної, творчої діяльності або на інший об'єкт права інтелектуальної власності, визначений цим Кодексом та іншим законом.

2. Право інтелектуальної власності становлять особисті немайнові права інтелектуальної власності та (або) майнові права інтелектуальної власності, зміст яких щодо певних об'єктів права інтелектуальної власності визначається цим Кодексом та іншим законом.

3. Право інтелектуальної власності є непорушним. Ніхто не може бути позбавлений права інтелектуальної власності чи обмежений у його здійсненні, крім випадків, передбачених законом.

Об'єктом права інтелектуальної власності може бути лише нематеріальний об'єкт — результат інтелектуальної, творчої діяльності. Проте, не кожний результат творчої діяльності визнається об'єктом права інтелектуальної власності, а лише той, який є об'єктом охорони цим Кодексом та іншими законами України про інтелектуальну власність. Результати творчої діяльності, які з тих чи інших причин не стали об'єктом охорони права інтелектуальної власності, можуть бути визнані об'єктами цивільного права, але не права інтелектуальної власності.

Об'єктами права інтелектуальної власності можуть бути не тільки результати інтелектуальної, творчої діяльності, а й інші об'єкти, визначені цим Кодексом та іншими законами. До них можна віднести, так звані, засоби індивідуалізації учасників цивільного обігу, товарів і послуг та інші нетрадиційні об'єкти, які прирівняні до об'єктів права інтелектуальної власності. Але вони охороняються правом інтелектуальної власності.

Право інтелектуальної власності складається з особистих немайнових і (або) майнових прав. До особистих немайнових прав відносяться право авторства, право на присвоєння творчому результату свого імені чи спеціальної назви, право на видання твору під своїм власним іменем, під псевдонімом або анонімно, право на недоторканність твору та інші. Суб'єкти права промислової власності також можуть мати особисті немайнові права. Зазначені права невідчужувані від їх суб'єкта, — не можуть бути передані іншій особі, не переходять в спадщину. Вони не можуть бути об'єктом цивільного обігу.

Майнові права суб'єкта права інтелектуальної власності складають серцевину права інтелектуальної власності. Заради них у більшості випадків створюються об'єкти творчої діяльності, вони є рушійною силою розвитку інтелектуального потенціалу країни. Зміст майнових прав на окремі об'єкти інтелектуальної власності визначається цим Кодексом та іншими законами про інтелектуальну власність. Майнові права на об'єкти інтелектуальної власності визнані товаром, вони є об'єктом цивільного обігу, можуть відчужуватися від їх суб'єкта, - бути передані іншим особам, переходити в спадщину як за заповітом, так і за законом. Своїми майновими правами творець має право володіти, користуватися і розпоряджатися на свій розсуд (стаття 41 Конституції України). В цьому праві інтелектуальної власності (майнові права) не відрізняється від права власності на речі.

Право інтелектуальної власності на результати творчої діяльності визнається за творцем чи іншими суб'єктами лише за умови їх відповідності вимогам закону. Творцем того чи іншого об'єкта інтелектуальної власності може бути тільки фізична особа. Суб'єктом права інтелектуальної власності може бути як фізична, так і юридична особа, в тому числі і держава. Творцем творчого результату може бути будь-яка особа незалежно від її дієздатності. Суб'єктом права інтелектуальної власності також може бути будь-яка фізична особа незалежно від її дієздатності, а також будь-яка юридична особа.

Право інтелектуальної власності є непорушним. Того чи іншого суб'єкта цього права можна позбавити чи обмежити його використання лише у випадках, прямо передбачених цим Кодексом чи іншими законами України про інтелектуальну власність. ЦК чітко визначає підстави для позбавлення права інтелектуальної власності та підстави для обмеження його використання. Суб'єкт права інтелектуальної власності може сам відмовитися від нього або погодитися на його обмеження.

Стаття 419. Співвідношення права інтелектуальної власності та права власності

1. Право інтелектуальної власності та право власності на річ не залежать одне від одного.

2. Перехід права на об'єкт права інтелектуальної власності не означає переходу права власності на річ.

3. Перехід права на річ не означає переходу права на об'єкт права інтелектуальної власності.

Право інтелектуальної власності є правом на нематеріальний об'єкт (результат інтелектуальної, творчої діяльності). Але цей результат може сприйматися іншими особами та відтворюватися лише за умови, що він буде певним чином об'єктивним, втіленим в певну матеріальну форму, наприклад, твір втілений в книжку. Право на зміст книги (ідеї, образи, символи, думки, сентенції тощо) — право інтелектуальної власності, — належить творцю або іншим особам, до яких це право перейшло на підставі закону або договору.

Особливість об'єктів права інтелектуальної власності полягає в їх властивості до тиражування. Один і той же результат інтелектуальної, творчої діяльності (об'єкт права інтелектуальної власності) може бути відтворений в будь-якій кількості у залежності від потреб. Тобто, один і той же об'єкт права інтелектуальної власності, втілений в матеріальний об'єкт, може бути використаний багатократно, кожен матеріальний носій може приносити доход (прибуток). В силу цієї властивості кожен такий матеріальний носій може стати об'єктом права власності окремого суб'єкта. Суб'єкт права інтелектуальної власності буде один (або кілька) творець, його правонаступники, роботодавці, а суб'єктів права на матеріальний носій інтелектуальної власності може бути стільки, скільки буде вироблено матеріальних носіїв.

Слід мати на увазі, що коли ЦК говорить про право власності на річ (п.1 ст.421 ЦК), то

мова йде про право власності на матеріальний носій (річ) інтелектуальної власності.

З наведеного зрозуміло, що право інтелектуальної власності і право на матеріальний носій не залежать одне від одного. Тому перехід права на об'єкт інтелектуальної власності (зміст книги, сутність винаходу) не означає переходу права власності на матеріальний носій (річ). Право власності на книгу (матеріальний носій) може належати багатьом власникам проданих книг. Промисловий виріб, в якому використано винахід, також може перейти у власність багатьох покупців цього виробу. Але власником об'єкта права інтелектуальної власності залишається при цьому одна й та ж особа.

Суб'єкт права інтелектуальної власності може продати свої майнові права на цей об'єкт будь-якій іншій особі, яка стає суб'єктом цього права (правонаступником). Але право власності на матеріальний носій (річ) залишається за особою, яка придбала книгу чи інший промисловий виріб, в якому використано об'єкт інтелектуальної власності.

Така ж ситуація станеться й тоді, коли право власності на матеріальний носій (річ) перейде за законом чи договором до іншої особи, право інтелектуальної власності залишається за її суб'єктом без будь-яких змін. Суб'єкту права інтелектуальної власності належить право на нематеріальний об'єкт (зміст книги, сутність винаходу), суб'єкту права на матеріальний носій належить право на річ.

Стаття 420. Об'єкти права інтелектуальної власності

До об'єктів права інтелектуальної власності, зокрема, належать:

літературні та художні твори;

комп'ютерні програми;

компіляції даних (бази даних);

виконання;

фонограми, відеограми, передачі (програми) організацій мовлення;

наукові відкриття;

винаходи, корисні моделі, промислові зразки;

компонування (топографії) інтегральних мікросхем;

раціоналізаторські пропозиції;

сорти рослин, породи тварин;

комерційні (фірмові) найменування, торговельні марки (знаки для товарів і послуг), географічні зазначення;

комерційні таємниці.

Об'єктами права інтелектуальної власності є результати інтелектуальної, творчої

діяльності, які відповідають вимогам закону. Зазначені результати можуть бути втілені в об'єкти наведеного переліку. Цей перелік не замкнутий, він може поповнюватися новими результатами творчої діяльності. Не всі об'єкти наведеного переліку є результатами інтелектуальної, творчої діяльності. Він містить в собі низку об'єктів, прирівняних до зазначених результатів.

Умовно весь перелік об'єктів права інтелектуальної власності прийнято поділяти на чотири групи.

Першу групу — авторське право і суміжні права — складають літературні і художні твори, комп'ютерні програми, компіляції даних (бази даних), виконання, фонограми, відеограми, передачі програми, організацій мовлення.

Другу групу складають об'єкти промислової власності: винаходи, корисні моделі, промислові зразки, компонування (топографії) інтегральних мікросхем, раціоналізаторські пропозиції.

До третьої групи відносяться сорти рослин і породи тварин, які прирівняні до об'єктів промислової власності за своїм правовим режимом. Вони, безперечно, є творчими результатами і при відповідності вимогам закону визнаються об'єктами інтелектуальної власності.

Четверту групу складають комерційні (фірмові) найменування, торговельні марки (знаки для товарів і послуг), географічні зазначення. В точному значенні ці об'єкти не є результатами творчої діяльності, але в правовому режимі вони також прирівнюються до об'єктів промислової власності. В спеціальній літературі прийнято називати право на засоби індивідуалізації учасників цивільного обороту, товарів і послуг.

Поза межами цього поділу залишився такий об'єкт як наукове відкриття. На наукове відкриття виключного права не виникає, воно визнається надбанням всього людства, тому його визнавати об'єктом права інтелектуальної власності можна лише умовно. Право авторства і право пріоритету визнається за авторами наукового відкриття.

Стаття 421. Суб'єкти права інтелектуальної власності

1. Суб'єктами права інтелектуальної власності є: творець (творці) об'єкта права інтелектуальної власності (автор, виконавець, винахідник тощо) та інші особи, яким належать особисті немайнові та (або) майнові права інтелектуальної власності відповідно до цього Кодексу, іншого закону чи договору.

Суб'єктами права інтелектуальної власності можуть бути передусім творці цієї власності. Творцем об'єкта інтелектуальної власності може бути будь-яка фізична особа незалежно від віку. Творцями багатьох об'єктів інтелектуальної власності бувають малолітні і неповнолітні діти та інші недієздатні. Це первинні суб'єкти права інтелектуальної власності, яке на підставі закону чи договору може перейти до інших фізичних чи юридичних осіб — правонаступників — суб'єктів права інтелектуальної власності як похідних.

Юридичні особи за ЦК не можуть бути творцями, але вони можуть стати первинними суб'єктами права інтелектуальної власності в силу закону. Первісне право інтелектуальної власності виникає у роботодавців на об'єкти, створені в порядку виконання службових обов'язків (у зв'язку з виконанням трудового договору).

Похідними суб'єктами права інтелектуальної власності визнаються фізичні і юридичні особи, до яких це право переходить в силу закону чи договору (спадкоємці та інші правонаступники).

Похідними суб'єктами права інтелектуальної власності слід визнати осіб, яким ЦК та інші закони надають право на використання об'єкта права інтелектуальної власності без дозволу суб'єкта цього права і без виплати (чи з виплатою) винагороди (так зване вільне використання) або право попереднього використання та інші випадки, передбачені законом.

Стаття 422. Підстави виникнення (набуття) права інтелектуальної власності

1. Право інтелектуальної власності виникає (набувається) з підстав, встановлених цим Кодексом, іншим законом та договором.

Право інтелектуальної власності на той чи інший результат інтелектуальної, творчої діяльності виникає передусім в силу його створення за умови відповідності вимогам закону: написання будь-якого літературного твору, створення твору образотворчого мистецтва, створення винаходу, корисної моделі промислового зразка тощо.

Право інтелектуальної власності може виникнути на підставі закону. ЦК та інші закони України про інтелектуальну власність передбачають випадки виникнення права інтелектуальної власності незалежно від волі творця. В силу закону виникає право інтелектуальної власності роботодавця на об'єкти, створені в порядку виконання трудового договору, а також на замовлення.

В силу закону право інтелектуальної власності переходить до інших осіб в порядку спадкування за законом чи за заповітом.

Майнові права інтелектуальної власності переходять до інших фізичних чи юридичних осіб, в тому числі і до держави, на підставі цивільно-правового договору. Суб'єкт права інтелектуальної власності може це право продати, обміняти, подарувати, здати в оренду, найм тощо. Майнові права інтелектуальної власності визнані товаром і можуть бути запущені в цивільний оборот будь-яким способом, не забороненим законом. Іншими словами, право інтелектуальної власності може відчужуватися на підставі цивільно-правового договору.

Стаття 423. Особисті немайнові права інтелектуальної власності

1. Особистими немайними правами інтелектуальної власності є:

1) право на визнання людини творцем (автором, виконавцем, винахідником тощо)

об'єкта права інтелектуальної власності;

2) право перешкоджати будь-якому посяганню на право інтелектуальної власності, здатному завдати шкоди честі чи репутації творця об'єкта права інтелектуальної власності;

3) інші особисті немайнові права інтелектуальної власності, встановлені законом.

2. Особисті немайнові права інтелектуальної власності належать творцеві об'єкта права інтелектуальної власності. У випадках, передбачених законом, особисті немайнові права інтелектуальної власності можуть належати іншим особам.

3. Особисті немайнові права інтелектуальної власності залежать від майнових прав інтелектуальної власності.

4. Особисті немайнові права інтелектуальної власності не можуть відчужуватися (передаватися), за винятками, встановленими законом.

Особистими немайновими правами визнаються ті права інтелектуальної власності, які не породжують майнових. Проте деякі з них можуть зумовлювати виникнення майнових прав інтелектуальної власності. Основним особистим немайновим правом є право на визнання певної фізичної особи творцем того чи іншого об'єкта права інтелектуальної власності. Право авторства визнається і за виконавцем.

Право авторства може виражатися зазначенням свого імені на творі і його примірниках і, за будь-якого публічного використання твору, псевдонімом і, навіть, анонімно, якщо це практично можливо. Право авторства проявляється також і в тому, що творець має право забороняти згадування свого імені під час використання його твору, якщо автор хоче залишитися анонімом. Автор має право вибирати псевдонім, зазначати і вимагати зазначення псевдоніма замість справжнього імені автора на творі і його примірниках і під час будь-якого публічного використання.

Особисті немайнові права належать також і суб'єктам права промислової власності, зокрема, право на присвоєння свого імені або спеціальної назви створеному винаходу чи корисній моделі. Винахіднику належить право авторства на його винахід чи корисну модель. Думається, що такі особисті немайнові права належать й іншим суб'єктам права промислової власності. Спеціальна назва присвоюється сорту рослини.

Авторові належить право вимагати збереження цілісності твору і протидіяти будь-якому перекрученню, спотворенню чи іншій зміні твору або будь-якому іншому посяганню на твір, що може зашкодити честі і репутації автора. Раніше це право називалося правом на недоторканість. В спеціальній літературі зараз це право часто називають правом на захист репутації автора.

Це право полягає в тому, що при виданні, публічному виконанні та іншому використанні твору забороняється без згоди автора вносити будь-які зміни як в самий твір, так і в його назву і в позначення імені автора. Без згоди автора твір не може супроводжуватися будь-якими передмовами, післямовами, коментарями, поясненнями, а також ілюстраціями. Забороняється також скорочувати твір, змінювати або замінювати окремі глави, порушувати його цілісність без згоди автора. Не допускається будь-яке перекручення чи спотворення твору, що може нанести шкоду честі і репутації автора.

Право на недоторканість не поширюється на об'єкти промислової власності. Але забороняється будь-яке посягання на право інтелектуальної власності, здатне завдати шкоди честі чи репутації творця об'єкта інтелектуальної власності.

Суб'єкту права інтелектуальної власності можуть належати й інші особисті немайнові права інтелектуальної власності, передбачені законом: право на обнародування твору, право на пріоритет, право доступу автора до твору образотворчого мистецтва, право на подання заявки, право на зміну змісту заявки тощо. Ці та інші права за певних умов можуть визнаватися особистими немайновими правами.

Особисті немайнові права за загальним правилом належать тільки творцеві об'єкта інтелектуальної власності. Але у випадках, передбачених законом, можуть належати й іншим особам.

Особисті немайнові права інтелектуальної власності не можуть відчужуватися (передаватися) іншим особам, за винятками, встановленими законом. ЦК таких випадків не передбачає.

Стаття 424. Майнові права інтелектуальної власності

1. Майновими правами інтелектуальної власності є:

- 1) право на використання об'єкта права інтелектуальної власності;**
- 2) виключне право дозволяти використання об'єкта права інтелектуальної власності;**
- 3) виключне право перешкоджати неправомірному використанню об'єкта права інтелектуальної власності, в тому числі забороняти таке використання;**
- 4) інші майнові права інтелектуальної власності, встановлені законом.**

2. Законом можуть бути встановлені винятки та обмеження в майнових права інтелектуальної власності за умови, що такі обмеження та винятки не створюють істотних перешкод для нормальної реалізації майнових прав інтелектуальної власності та здійснення законних інтересів суб'єктів цих прав.

3. Майнові права інтелектуальної власності можуть відповідно до закону бути вкладом до статутного капіталу юридичної особи, предметом договору застави та інших зобов'язань, а також використовуватися в інших цивільних відносинах.

Майновими правами суб'єкта права інтелектуальної власності слід визнати ті суб'єктивні права, які породжують для даного суб'єкта певний майновий інтерес. В законодавстві про інтелектуальну власність майнові права творця та його правонаступників складають основне ядро серед усіх інших його прав. Майнові права дають творцю та його правонаступникам можливість одержати матеріальні блага, заради яких творець створює об'єкти інтелектуальної власності.

ЦК поділяє усі майнові права інтелектуальної власності на дві групи: виключні і невиключні. До виключних ЦК відносить право дозволяти використання об'єкта інтелектуальної власності і право перешкоджати неправомірному використанню об'єкта права інтелектуальної власності, в тому числі забороняти таке використання. До невиключних майнових прав ЦК відносить право на використання об'єкта інтелектуальної власності та інші майнові права інтелектуальної власності, встановлені законом.

Виключне право означає, що тільки суб'єкт цього права може дозволяти використання об'єкта права інтелектуальної власності чи перешкоджати неправомірному використанню об'єкта права інтелектуальної власності, в тому числі забороняти таке використання.

Суб'єкт права інтелектуальної власності відповідно до Конституції України (ст.41) має право володіти, користуватися і розпоряджатися результатами своєї інтелектуальної, творчої діяльності.

Право володіти своїм результатом інтелектуальної, творчої діяльності означає, що суб'єкт права інтелектуальної власності має право утримувати цей результат за собою, у своєму майні, безпосередньо здійснювати свій правовий вплив на цей результат. Інші особи, яким суб'єкт права інтелектуальної власності передав цей результат для тимчасового використання чи на законній підставі придбали матеріальний суб'єкт — носій цього результату, здійснюють володіння від імені суб'єкта права інтелектуальної власності.

Право на використання об'єкта права інтелектуальної власності означає юридичну можливість вилучати із цього об'єкта його корисні якості, ті прибутки, які він може приносити в результаті його використання, та інший корисний ефект.

Використання об'єкта права інтелектуальної власності може здійснюватися будь-яким способом і у будь-якій формі, але в межах закону. Не може використовуватися зазначений об'єкт в такий спосіб чи з такою метою, які прямо заборонені законом.

Суб'єкт права інтелектуальної власності має право розпоряджатися цим об'єктом (правом на нього) на свій розсуд. Це означає юридичну можливість визначати правову долю даного об'єкта: продавати, дарувати, обмінювати, здавати в оренду чи найм та вчиняти інші цивільно-правові правочини.

Виключне право перешкоджати неправомірному використанню об'єктів права інтелектуальної власності, в тому числі забороняти таке використання, означає юридичну можливість здійснювати своє право інтелектуальної власності у своєму інтересі.

Чинні закони України про інтелектуальну власність надають суб'єкту цього права конкретний перелік правових дій, які має право здійснювати суб'єкт права інтелектуальної власності в порядку реалізації цього права.

Суб'єкт права інтелектуальної власності має право здійснювати передбачені законом превентивні дії, спрямовані на недопущення чи припинення неправомірного використання об'єктів права інтелектуальної власності. Зокрема, суб'єкт цього права може вимагати припинення підготовчих дій до порушення права інтелектуальної власності, призупинення митних процедур. Він може брати участь в інспектуванні виробничих приміщень, складів, технологічних процесів і господарських операцій, пов'язаних з виготовленням контрафактних творів та інших промислових виробів та вжиття інших заходів, спрямованих на недопущення порушення права інтелектуальної власності.

Майнові права суб'єктів права інтелектуальної власності можуть бути обмежені у випадках, передбачених законом. Зокрема, Закон України «Про авторське право і суміжні права» визначає випадки так званого вільного використання творів науки,

літератури і мистецтва. Закон України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» також містить норми, відповідно до яких використання винаходів чи корисних моделей без дозволу суб'єкта права на них не є порушенням суб'єктивних прав цього суб'єкта.

В передбачених законом випадках суб'єкт права інтелектуальної власності може бути позбавлений цих прав або вони можуть бути скасовані.

Майнові права суб'єктів права інтелектуальної власності є об'єктом цивільного обігу. Вони можуть бути вкладом до статутного капіталу юридичної особи, бути предметом застави. Майнові права зазначених суб'єктів можуть бути об'єктом будь-яких цивільно-правових правочинів і, відповідно, відносин. Майнові права суб'єктів права інтелектуальної власності, хоча за своїм змістом нематеріальні, але вони є об'єктом цивільного обороту.

Стаття 425. Строк чинності права інтелектуальної власності

1. Особисті немайнові права інтелектуальної власності є чинними безстрокове, якщо інше не встановлено законом.

2. Майнові права інтелектуальної власності є чинними протягом строків, встановлених цим Кодексом, іншим законом чи договором.

3. Майнові права інтелектуальної власності можуть бути припинені достроково у

випадках, встановлених цим Кодексом, іншим законом чи договором.

Право авторства на об'єкт права інтелектуальної власності, право на збереження цілісності і на протидію будь-якому перекрученню, спотворенню чи іншій зміні твору або якому-небудь посяганню на твір, що може зашкодити честі і репутації автора, зберігають свою чинність без обмеження будь-яким строком.

Право авторства на об'єкти промислової власності також зберігає свою чинність безстрокове.

Майнові права суб'єктів права інтелектуальної власності обмежені певним строком, який визначається цим Кодексом та іншим законом чи договором. Для окремих об'єктів права інтелектуальної власності ЦК, інші закони України про інтелектуальну власність встановили чіткі строки їх чинності. Встановлені початок перебігу цих строків та їх закінчення та наслідки їх спливу. В окремих випадках, встановлених ЦК чи іншим законом, зазначені строки можуть перериватися і відновлюватися після їх перерви.

ЦК, іншими законами України про інтелектуальну власність чи договором можуть бути передбачені випадки дострокового припинення майнових прав інтелектуальної власності. Суб'єкт цього права може за своїм вільним волевиявленням відмовитися від своїх майнових прав на об'єкт інтелектуальної власності. Підставою для відмови можуть бути будь-які причини. Закони України про інтелектуальну власність передбачають випадки припинення майнових прав (невикористання об'єкта права інтелектуальної власності протягом встановленого законом строку без поважних причин, несплата встановлених зборів тощо).

Стаття 426. Використання об'єкта права інтелектуальної власності

1. Способи використання об'єкта права інтелектуальної власності визначаються цим Кодексом та іншим законом.

2. Особа, яка має виключне право дозволяти використання об'єкта інтелектуальної власності, може використовувати цей об'єкт на власний розсуд, з додержанням при цьому прав інших осіб.

3. Використання об'єкта права інтелектуальної власності іншою особою здійснюється з дозволу особи, яка має виключне право дозволяти використання об'єкта права інтелектуальної власності, крім випадків правомірного використання без такого дозволу, передбачених цим Кодексом та іншим законом.

4. Умови надання дозволу (видачі ліцензії) на використання об'єкта права інтелектуальної власності можуть бути визначені ліцензійним договором, який укладається з додержанням вимог цього Кодексу та іншого закону.

Способи використання об'єкта права інтелектуальної власності можуть бути самі різноманітні, як ті, що передбачені ЦК чи іншим законом, так і ті, які не передбачені ЦК чи іншим законом, але не порушують чинне законодавство.

Особливістю використання зазначених об'єктів є те, що вони можуть використовуватися іншими особами лише з дозволу суб'єкта права інтелектуальної власності і на підставі договору, укладеного в письмовій формі. Усні договори на використання об'єкта права інтелектуальної власності допускаються лише у випадках, передбачених ЦК чи іншим законом.

Суб'єкт права інтелектуальної власності має передусім право сам використовувати зазначений об'єкт на власний розсуд, але за умови, що таке використання не завдає шкоди правам інших осіб.

Поширеною формою використання об'єктів права інтелектуальної власності є видача ліцензій на їх використання. ЦК не встановив умов надання дозволу (видачі ліцензії) на використання об'єкта інтелектуальної власності. Він визначає лише межі ліцензійного договору — він має бути укладений відповідно до вимог ЦК та іншого закону.

Сторони ліцензійного договору мають самі встановити його параметри — умови використання, територія, кількість, строки, ціна, вид ліцензії тощо. Ліцензійні договори досить складні, і їх укладення потребує допомоги фахівців.

Стаття 427. Передання майнових прав інтелектуальної власності

1. Майнові права інтелектуальної власності можуть бути передані відповідно до закону повністю або частково іншій особі.

2. Умови передання майнових прав інтелектуальної власності можуть бути визначені договором, який укладається відповідно до вимог цього Кодексу та іншого закону.

Майнові права інтелектуальної власності, як уже відзначалося, це об'єкт цивільного обороту, стосовно якого можуть вчинятися усі цивільно-правові правочини, які не суперечать чинному законодавству. Як об'єкт цивільного обороту, зазначені майнові права можуть передаватися іншим як фізичним, так і юридичним особам з будь-якою метою, але відповідно до закону.

Особливістю такого передання є те, що майнові права інтелектуальної власності — це сукупність певних прав, які складаються з низки конкретних майнових прав: право на відтворення, право на використання, право на винагороду, за використання тощо. Особливість передання цих прав полягає в тому, що вони можуть передаватися як повністю у своїй сукупності, так і частково, тобто передаватися можуть лише окремі майнові права — право на використання певним чином, право на розповсюдження, право на відтворення тощо.

Суб'єкти права інтелектуальної власності мають право реєструвати договори на передання майнових прав на об'єкти інтелектуальної власності іншим особам. Передавання майнових прав здійснюється у формі письмового договору.

Умови передання майнових прав інтелектуальної власності визначаються в договорі. Обов'язковою умовою такого договору є те, що в ньому мають бути конкретно визначені усі майнові права, які передаються. Майнові права, які не зазначені в договорі як такі, що передаються, вважаються такими, що не передаються.

Майнові права суб'єкта права інтелектуальної власності, що є юридичною особою, можуть бути передані (відчужене) іншій особі в установленому законом порядку

внаслідок ліквідації цієї юридичної особи суб'єкта права інтелектуальної власності.

Стаття 428. Здійснення права інтелектуальної власності, яке належить кільком особам.

1. Право інтелектуальної власності, яке належить кільком особам спільно, може здійснюватися за договором між ними. У разі відсутності такого договору право інтелектуальної власності, яке належить кільком особам, здійснюється спільно.

Право інтелектуальної власності, яке належить кільком особам, може бути двох видів. Це може бути співавторство, коли об'єкт права інтелектуальної власності створюється творчою працею кількох осіб. В такому разі ЦК містить норми, які регулюють спільність такого права кількох осіб на один і той же об'єкт, в залежності від виду цього об'єкта.

Другий вид права інтелектуальної власності кількох осіб може скластися в силу закону чи договору. Право інтелектуальної власності, яке належало одному суб'єкту, в порядку спадкування може перейти до кількох спадкоємців як за законом, так і за заповітом.

Це ж право може бути передане на підставі договору кільком набувачам чи іншим особам.

Відносини, що виникають із права інтелектуальної власності, яке належить кільком особам, регулюються по різному. В разі співавторства зазначені відносини регулюються в залежності від виду об'єкта права інтелектуальної власності — за авторським правом або за патентним правом.

За загальним правилом відносини між кількома суб'єктами права інтелектуальної власності з приводу спільного об'єкта регулюються договором між ними. Якщо такого договору немає, то зазначені суб'єкти права інтелектуальної власності здійснюють спільно. В разі виникнення спору між ними щодо здійснення спільного права інтелектуальної власності останній розв'язується в судовому порядку.

Стаття 429. Право інтелектуальної власності на об'єкт, створений у зв'язку з виконанням трудового договору

1. Особисті немайнові права інтелектуальної власності на об'єкт, створений у зв'язку з виконанням трудового договору, належать працівникові, який створив цей об'єкт. У випадках, передбачених законом, окремі особисті немайнові права інтелектуальної власності на такий об'єкт можуть належати юридичній або фізичній особі, де або в якій працює працівник.

2. Майнові права інтелектуальної власності на об'єкт, створений у зв'язку з виконанням трудового договору, належать працівникові, який створив цей об'єкт, та юридичній або фізичній особі, де або в якій він працює, спільно, якщо інше не встановлено договором.

3. Особливості здійснення майнових прав інтелектуальної власності на об'єкт, створений працівником у зв'язку з виконанням трудового договору, можуть бути встановлені законом.

За загальним правилом особисті немайнові права інтелектуальної власності залишаються за працівником, який створив об'єкт права інтелектуальної власності в порядку виконання трудового договору. В окремих, передбачених законом, випадках деякі особисті немайнові права інтелектуальної власності можуть належати юридичній або фізичній особі, де або в якій працює працівник, який створив даний об'єкт права інтелектуальної власності.

ЦК не містить норм, які б передбачали належність особистих немайнових прав

роботодавця (фізичним або юридичним особам, де або в яких працює працівник, що створив об'єкт права інтелектуальної власності).

Норма ЦК про розподіл майнових прав інтелектуальної власності на об'єкт, створений працівником у зв'язку з виконанням трудового договору, між працівником і роботодавцем, є новою. Раніше чинне законодавство України про інтелектуальну власність такої норми не знало.

Дана норма проголошує, що майнові права інтелектуальної власності в такому разі належать зазначеним особам спільно, але не порівну. Думається, що в окремих випадках ці права можуть розподілятися між працівником, який створив об'єкт права інтелектуальної власності у зв'язку з виконанням трудового договору, і роботодавцем не обов'язково порівну.

При розподілі зазначених прав слід враховувати вклад у створення об'єкта права інтелектуальної власності кожної сторони — творчий

внесок працівника та матеріальне, фінансове та інше забезпечення робіт по створенню даного об'єкта.

Здійснення майнових прав інтелектуальної власності на об'єкт, створений у зв'язку з виконанням трудового договору, може породжувати свої специфічні особливості. Це можуть бути різноманітні особливості, які можуть зумовлюватися характером самого об'єкта права інтелектуальної власності та інтересами сторін. Відповідно до Закону «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» який містить норму, відповідно до якої роботодавець має право затримати в себе заявку на винахід в якості конфіденційної інформації на чотири роки. Думається, що така специфічна особливість здійснення майнового права інтелектуальної власності роботодавцем має бути більш детально урегульована додатковим законом.

Стаття 430. Права інтелектуальної власності на об'єкт, створений на замовлення

1. Особисті немайнові права інтелектуальної власності на об'єкт, створений на

замовлення, належать творцеві цього об'єкта.

У випадках, передбачених законом, окремі особисті немайнові права інтелектуальної власності на такий об'єкт можуть належати замовникові.

2. Майнові права інтелектуальної власності на об'єкт, створений на замовлення, належать творцеві цього об'єкта та замовникові спільно, якщо інше не встановлено договором.

За загальним правилом особисті немайнові права інтелектуальної власності належать завжди творцеві того чи іншого об'єкта. Це ж правило поширюється і на об'єкти, створені на замовлення, — за загальним правилом зазначені права належать творцеві об'єкта, створеного на замовлення.

Новий ЦК допускає, що в окремих випадках, встановлених законом, окремі особисті немайнові права можуть належати замовникові, наприклад, право на недоторканість твору. ЦК не містить таких випадків, які б передбачали належність окремих особистих немайнових прав замовників.

Майнові права інтелектуальної власності на об'єкт, створений на замовлення, належать творцеві цього об'єкта та замовникові спільно, якщо інше не встановлено договором. Це також нова норма в цивільному законодавстві України.

Наведена норма ЦК проголошує загальне правило. Проте, це загальне правило може бути змінено за вільним волевиявленням сторін, яке має бути відображене в договорі на замовлення. Якщо договір на замовлення не передбачає іншого поділу майнових прав інтелектуальної власності, ніж передбачає ЦК, то зазначені права належать сторонам спільно. Але й законодавець не наголошує на тому, що зазначені майнові права інтелектуальної власності на об'єкт, створений на замовлення, належать сторонам порівно.

Майнові права інтелектуальної власності належать спільно творцеві і замовникові на

об'єкт, створений на замовлення, це означає, що встановлені ЦК майнові права на об'єкт інтелектуальної власності можуть використовуватися творцем і замовником на свій розсуд в однаковій мірі.

Законодавець підкреслює, що майнові права інтелектуальної власності на об'єкт, створений на замовлення, належать творцеві цього об'єкта та замовникові спільно. Отже, законодавець наділяє зазначеними майновими правами лише творця, а не його правонаступників. Майнові права інтелектуальної власності на об'єкт, створений на замовлення, які належать творцеві цього об'єкта, не можуть відчужуватися, переходити в спадщину. Ними наділяється тільки творець об'єкта, створеного на замовлення.

Стаття 431. Наслідки порушення права інтелектуальної власності

1. Порушення права інтелектуальної власності, в тому числі невизнання цього права чи посягання на нього, тягне за собою відповідальність, встановлену цим Кодексом, іншим законом чи договором.

В даному разі мова йде тільки про відповідальність за цивільним правом, яка встановлена ЦК, іншим законом чи договором. В даній статті ЦК не розкривається поняття порушення права інтелектуальної власності чи посягання на нього. Ці поняття розкриваються в законах України про інтелектуальну власність.

Цивільно-правова відповідальність за порушення цивільних прав, в тому числі і за порушення права інтелектуальної власності, передбачена статтями 16, 22, 23. Це загальні цивільно-правові засоби захисту цивільних прав, в тому числі права інтелектуальної власності. До них відносяться: визнання права інтелектуальної власності; визнання правочину недійсним; припинення дії, яка порушує право; відновлення становища, яке існувало до порушення; примусове виконання обов'язку; зміна правовідношення; припинення правовідношення; відшкодування збитків та інші способи залагодження матеріальної шкоди; відшкодування моральної (немайнової) шкоди; визнання незаконним рішення, дій чи бездіяльності органу державної влади, органу влади Автономної Республіки Крим або органу місцевого самоврядування.

Цивільно-правова відповідальність за порушення права інтелектуальної власності встановлюється також законами України про інтелектуальну власність. Це спеціальна відповідальність. Закон України «Про авторське право і суміжні права» передбачає низку засобів, здійснення яких потерпілий має право вимагати для захисту свого права

інтелектуальної власності. Такі ж засоби передбачені й іншими законами України про інтелектуальну власність.

Цивільно-правова відповідальність за порушення права інтелектуальної власності може бути встановлена і договором. Це може бути така відповідальність, яка не передбачена ні ЦК, ні іншими законами, її можна назвати додатковою до тієї, яка встановлена законодавством. Наприклад, в ліцензійному договорі на використання об'єктів права інтелектуальної власності може бути встановлена додаткова відповідальність за порушення умов цього договору. Додаткова відповідальність, встановлена договором, не може суперечити чинному законодавству. Але вона має силу майнової відповідальності, встановленої законом.

Стаття 432. Захист права інтелектуальної власності судом

1. Кожна особа має право звернутися до суду за захистом свого права інтелектуальної власності відповідно до ст.16 цього Кодексу.

2. Суд у випадках та в порядку, встановлених законом, може постановити рішення, зокрема, про:

1) застосування негайних заходів щодо запобігання порушенню права інтелектуальної власності та збереження відповідних доказів;

2) зупинення пропуску через митний кордон України товарів, імпорт чи експорт яких здійснюється з порушенням права інтелектуальної власності;

3) вилучення з цивільного обороту товарів, виготовлених або введених в цивільний

оборот з порушенням права інтелектуальної власності;

4) вилучення з цивільного обороту матеріалів та знарядь, які використовувалися переважно для виготовлення товарів з порушенням права інтелектуальної власності;

5) застосування разового грошового стягнення замість відшкодування збитків за неправомірне використання об'єкта права інтелектуальної власності. Розмір стягнення визначається судом відповідно до закону з урахуванням вини особи та інших обставин, що мають істотне значення;

6) опублікування в засобах масової інформації відомостей про порушення права інтелектуальної власності та зміст судового рішення щодо такого порушення.

Результати інтелектуальної, творчої діяльності захищаються правом інтелектуальної власності. Зазначені результати стають об'єктами правової охорони за умови їх відповідності вимогам закону. Це найбільш цінне надбання суспільства і тому воно потребує відповідного надійного ефективного захисту з боку держави. Суб'єкт права інтелектуальної власності в разі порушення цього права має право звернутися до суду за захистом свого права інтелектуальної власності.

Порушенням права інтелектуальної власності визнається вчинення будь-якою особою дій, які порушують особисті немайнові права суб'єкта права інтелектуальної власності та їх майнові права. Порушенням визнається піратство у сфері авторського права і (або) суміжних прав — опублікування, відтворення, ввезення на митну територію України, вивезення з митної території України і розповсюдження контрафактних примірників творів (у тому числі комп'ютерних програм і баз даних), фонограм, відеограм і програм організації мовлення.

До порушення права інтелектуальної власності відноситься плагіат -- оприлюднення (опублікування), повністю або частково, чужого твору під іменем особи, яка не є автором цього твору. Ввезення на митну територію України без дозволу осіб, які мають право інтелектуальної власності і (або) суміжні права, примірників творів (у тому числі комп'ютерних програм), фонограм, відеограм, програм мовлення визнається порушенням

права інтелектуальної власності.

Порушенням права інтелектуальної власності визнається також вчинення дій, що створюють загрозу порушення нього права; будь-які дії свідомого обходу технічних засобів захисту авторського права і (або) суміжних прав, зокрема, виготовлення, розповсюдження, ввезення з метою розповсюдження і застосування засобів для такого обходу; підроблення, зміна чи вилучення інформації, зокрема, в електронній формі, про управління правами без дозволу суб'єктів права інтелектуальної власності чи особи, яка здійснює таке управління; розповсюдження, ввезення на митну територію України з метою розповсюдження, публічне сповіщення об'єктів авторського права і (або) суміжних прав, з яких без дозволу суб'єктів авторського права і (або) суміжних прав вилучена чи змінена інформація про управління правами, зокрема, в електронній формі.

Порушення права інтелектуальної власності визнається також порушення умов договору щодо використання об'єктів цього права. Це може бути як невиконання умов договору, так і їх неналежне виконання. У зазначених договірних відносинах порушником умов договору може бути будь-яка з двох сторін — як суб'єкт права інтелектуальної власності, так і його партнер за договором. Суб'єкт права інтелектуальної власності не надав обумовленого договором об'єкта в користування, партнер за договором своєчасно не сплачує обумовленої винагороди за використання. Порушенням визнається невиконання або неналежне виконання чи недотримання інших умов договору, що стосується права інтелектуальної власності.

Наведені правила стосуються і об'єктів промислової власності в тій мірі, в якій вони торкаються їх.

Суд може прийняти рішення про застосування негайних заходів щодо запобігання порушенню права інтелектуальної власності та збереженню відповідних доказів.

До завершення розгляду справи по суті суддя одноособово має право винести ухвалу про заборону відповідачеві, щодо якого є достатні підстави вважати, що він є порушником права інтелектуальної власності до винесення рішення чи ухвали здійснювати певні дії, а саме: виготовлення, відтворення, продаж, здавання в майновий найм, прокат, ввезення на митну територію України та інше передбачене цим Кодексом та іншим законодавством використання, а також транспортування, зберігання або володіння з метою введення в цивільний обіг об'єктів права інтелектуальної власності, щодо яких припускається, що

вони є контрафактними, і засобів обходу технічних засобів захисту.

За наявності достатніх даних про вчинення порушення права інтелектуальної власності, за яке відповідно до закону передбачена кримінальна відповідальність, орган дізнання, слідства або суд зобов'язані вжити заходів для забезпечення розшуку і накладення арешту на:

а) об'єкти права інтелектуальної власності, щодо яких припускається, що вони виготовлені з порушенням права інтелектуальної власності, а також засоби обходження технічних засобів захисту;

б) матеріали і обладнання, призначені для їх виготовлення і відтворення;

в) документи, рахунки та інші предмети, що можуть бути доказом вчинення протиправних дій.

Суд або суддя одноособово мають право за заявою заявника застосувати тимчасові заходи до пред'явлення позову або до початку розгляду справи за участю іншої сторони (відповідача) шляхом:

а) винесення ухвали про огляд приміщень, в яких, як припускається, відбуваються дії, пов'язані з порушенням права інтелектуальної власності;

б) накладення арешту і вилучення всіх об'єктів права інтелектуальної власності, щодо яких припускається, що вони виготовлені чи відтворені з порушенням права інтелектуальної власності, засобів обходження технічних засобів захисту, а також матеріалів і обладнання, що використовувалися для їх виготовлення і відтворення;

в) накладення арешту і вилучення рахунків та інших документів, які можуть бути доказом вчинення дій, що порушують або створюють загрозу порушення (чи підтверджують

наміри вчинення порушення) права інтелектуальної власності.

Зазначені заходи застосовуються за наявності таких умов:

а) якщо відповідач по справі порушення права інтелектуальної власності відмовляє у доступі до необхідної інформації чи не забезпечує її надання у прийнятий строк;

б) робить перешкоди у здійсненні судових процедур або з метою збереження відповідних доказів щодо інкримінованого порушення, особливо у випадках, коли будь-яке відстрочення може завдати непоправної шкоди суб'єкту права інтелектуальної власності;

в) є очевидний ризик того, що доказ буде знищено. Заява про застосування зазначених тимчасових заходів розглядається тільки за участю заявника у дводенний строк з дня її подання.

Ухвала суду про застосування тимчасового заходу підлягає негайному виконанню органом державної виконавчої служби за участю заявника.

До прийняття ухвали про застосування зазначених тимчасових заходів суд має право вимагати від заявника обґрунтування того, що він є суб'єктом права інтелектуальної власності і що ці права порушені або невідворотно будуть порушені. За ухвалою суду заявник зобов'язаний внести заставу або еквівалентну гарантію, достатньої для того, щоб запобігти зловживанню тимчасовим заходом. Застава полягає у внесенні на депозит суду заявником чи іншими особами грошей чи передачі інших матеріальних цінностей. Розмір застави (гарантії) визначається судом з урахуванням обставин справи, але не повинен бути меншим від 100 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян і не більше заявленої шкоди.

У разі застосування зазначених тимчасових заходів заявник зобов'язаний подати позов до суду про захист порушеного права інтелектуальної власності не пізніше 15 календарних днів від дня застосування тимчасових заходів. За наявності певних підстав

відповідач має право вимагати зміни чи скасування цих тимчасових заходів.

При відмові суду в прийнятті позову до розгляду чи задоволенні позову повністю або частково застава повертається повністю заявникові. У протилежному разі застава звертається на виконання рішення про компенсацію шкоди відповідачеві, завданої застосуванням тимчасових заходів.

На клопотання відповідача при скасуванні тимчасових заходів чи при відсутності факту порушення чи загрози порушення права інтелектуальної власності суд має право прийняти судові рішення щодо надання відповідачу належної компенсації позивачем за будь-яку шкоду, завдану цими заходами.

Суб'єкт права інтелектуальної власності при порушенні цього його права чи загрозі такого порушення має право брати участь в інспектуванні виробничих приміщень, складів, технологічних процесів і господарських операцій, пов'язаних з виробництвом товарів, в яких неправомірно використовуються об'єкти права інтелектуальної власності, щодо яких є підстави для підозри про таке порушення, в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

Суб'єкт права інтелектуальної власності в разі його порушення має право вимагати визнання та поновлення своїх прав, а також прийняття інших передбачених законодавством заходів, пов'язаних із захистом права інтелектуальної власності.

Зупинення пропуску через митний кордон України товарів, імпорт чи експорт яких відбувається з порушенням права інтелектуальної власності, здійснюється відповідно до розділу X «Контроль за переміщенням через митний кордон України товарів, що містять об'єкти права інтелектуальної власності». Суб'єкт права інтелектуальної власності, який має підстави вважати, що при переміщенні товарів через митний кордон України порушуються чи можуть бути порушені його права інтелектуальної власності, має право подати заяву до спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади в галузі митної справи про реєстрацію товару, що містить об'єкт права інтелектуальної власності. Зазначений орган веде реєстр товарів, що містять об'єкти права інтелектуальної власності, і вживає необхідних заходів щодо попередження переміщення через митний кордон України контрафактних товарів.

Вилучення з цивільного обороту товарів, виготовлених або введених у цивільний оборот з порушенням права інтелектуальної власності. Вилучення з цивільного обороту матеріалів та знарядь, які використовувалися переважно для виготовлення товарів з порушенням права інтелектуальної власності.

Суб'єкт права інтелектуальної власності має право вимагати припинення підготовчих дій до порушення права інтелектуальної власності, у тому числі призупинення митних процедур, якщо є підозра, що можуть бути пропущені на митну територію України чи з її митної території контрафактні товари, в яких неправомірно використали об'єкти права інтелектуальної власності та засоби обходу технічних засобів захисту, в порядку, передбаченому Митним кодексом України.

Суд може постановити рішення про вилучення чи конфіскацію всіх контрафактних товарів, в яких використано об'єкти права інтелектуальної власності неправомірно, а також засобів обходу технічних засобів захисту. Вилученню чи конфіскації підлягають усі кліше, матриці, форми оригіналів, магнітні стрічки, фотонегативи та інші предмети, за допомогою яких вироблялися контрафактні товари, а також матеріали і обладнання, що використовувалися для виробництва контрафактних товарів і для виготовлення засобів обходу технічних засобів захисту.

За рішенням суду вилучені контрафактні товари на вимогу особи, яка є суб'єктом права інтелектуальної власності і право якої порушено, можуть бути передані цій особі. Якщо ця особа не вимагає такої передачі, то контрафактні товари підлягають знищенню, а матеріали і обладнання, що використовувалися для виробництва зазначених контрафактних товарів, підлягають відчуженню із перерахуванням виручених коштів до Державного бюджету України.

Застосування разового грошового стягнення замість відшкодування збитків за неправомірне використання об'єкта права інтелектуальної власності. Розмір стягнення визначається судом відповідно до закону з урахуванням вини особи та інших обставин, що мають істотне значення.

У разі порушення будь-якою особою права інтелектуальної власності, недотримання передбачених договором умов використання її об'єктів, використання об'єктів права інтелектуальної власності з обходом технічних засобів захисту чи з підробленням інформації і (або) документів про управління правами чи створення загрози

неправомірного використання об'єктів права інтелектуальної власності та інших порушеннях особистих немайнових і майнових прав інтелектуальної власності, суб'єкти цих прав мають право:

а) вимагати визнання та поновлення своїх прав;

б) звертатися до суду з позовом про поновлення порушених прав та (або) припинення дій, що порушують право інтелектуальної власності чи створюють загрозу їх порушення;

в) подавати позови про відшкодування моральної (немайнової) шкоди;

г) подавати позов про відшкодування збитків (матеріальної шкоди), включаючи упущену вигоду, або стягнення доходу, отриманого порушником внаслідок порушення права інтелектуальної власності.

У разі встановлення в судовому порядку факту порушення права інтелектуальної власності або посягання на нього суд має право постановити рішення чи ухвалу про:

а) відшкодування моральної (немайнової) шкоди, завданої порушенням права інтелектуальної власності, з визначенням розміру відшкодування;

б) відшкодування збитків, завданих порушенням права інтелектуальної власності;

в) стягнення з порушника права інтелектуальної власності доходу, отриманого внаслідок порушення;

г) виплату компенсації, що визначається судом, замість відшкодування збитків або стягнення доходу;

д) заборону опублікування творів, їх виконань чи постановок, випуску примірників фонограм, відеограм, їх сповіщення, припинення і розповсюдження, припинення використання об'єктів промислової власності та припинення розповсюдження промислових виробів, в яких неправомірно використано об'єкти промислової власності, вилучення (конфіскацію) контрафактних об'єктів права промислової власності та обладнання і матеріалів, призначених для їх виготовлення і відтворення.

При визначенні розміру збитків, які мають бути відшкодовані особі, право якої порушене, а також для відшкодування моральної шкоди, завданої суб'єкту права інтелектуальної власності, суд зобов'язаний виходити із суті порушення, майнової і моральної шкоди, завданої суб'єкту права інтелектуальної власності, а також із можливого доходу, який могла б одержати ця особа. У розмір збитків, завданих особі, права якої порушено, додатково можуть бути включені судові витрати, понесені цією особою, а також витрати, пов'язані з оплатою допомоги адвоката.

При визначенні розміру разового грошового стягнення замість відшкодування збитків за неправомірне використання об'єктів права інтелектуальної власності суд зобов'язаний ураховувати обсяг порушення та (або) наміри відповідача.

Суд може постановити рішення про накладення на порушника штрафу в розмірі 10 відсотків суми, присудженої судом на користь позивача. Сума штрафу передається в установленому порядку до Державного бюджету України.

Суд може постановити рішення про опублікування в засобах масової інформації відомостей про порушення права інтелектуальної власності та зміст судового рішення щодо такого порушення. При цьому суб'єкт права інтелектуальної власності, право якого порушено, має право вимагати від осіб, які порушили чи порушують право інтелектуальної власності, надання інформації про третіх осіб, задіяних у виробництві та розповсюдженні контрафактних товарів, в яких неправомірно використано об'єкт права інтелектуальної власності, а також засобів обходу технічних засобів захисту, та про канали їх розповсюдження.

Суб'єкт права інтелектуальної власності, право якого порушено, має право вимагати, в тому числі і в судовому порядку, публікації в засобах масової інформації даних про

допущені порушення права інтелектуальної власності та судові рішення щодо цих порушень.

Засобами масової інформації, в яких можуть бути опубліковані відомості про порушення, можуть бути газети, телебачення і радіомовлення. Публікації проводяться за рахунок коштів порушника. В публікації мають бути викладені повна інформація про сутність порушення, прізвище порушника (порушників) та третіх осіб, задіяних в порушенні, зміст порушення, нанесені моральна та майнова шкода, оцінена в грошовій сумі, та інші обставини, які мають істотне значення для такої публікації.

Опублікуванню підлягає також постановлене судом рішення по справі.